

POSTANOWIENIE

27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z urzędu

z udziałem P. W.

o stwierdzenie zasadności przyjęcia do szpitala psychiatrycznego bez zgody

w myśl art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego,

na skutek skargi kasacyjnej P. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 29 listopada 2023 r., XIII Ca 669/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adw. M.W. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych, podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – stosowanego odpowiednio w związku z art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu nieprocesowym – wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 29 listopada 2023 r., sygn. akt XIII Ca 669/23, w części dotyczącej oddalenia apelacji, pełnomocnik uczestnika postępowania P.W. sformułował wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. motywując, że jest ona oczywiście uzasadniona, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarto zarówno w skardze kasacyjnej (w punkcie drugim), a także w załączonym do skargi osobnym piśmie zatytułowanym „Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, w którym zawarto też jego uzasadnienie. Skarżący przywołał w nim treść art. 398⁹ § 1 k.p.c. (ale bez oznaczenia paragrafu oraz punktów) i wskazał, że na gruncie sprawy istnieje okoliczność wskazująca na wątpliwość czy treść art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego [ustawa z 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, obecnie Dz.U. z 2024 r., poz. 917] aktywuje się w momencie, gdy zastosowanie innych środków wobec osoby, co do której istnieją obawy, że zagrażać będzie sobie i innym osobom w ogóle nie było włączone przez personel medyczny. Przytoczono następnie fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2020 r., IV CSK 51/20 i podniesiono, że wobec uczestnika postępowania

nie zastosowano innych metod wpływających na poziom jego agresji, nie zastosowano również żadnych metod uspokajających zachowanie uczestnika.

Jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązuje do instytucji przesądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c., i stanowi jej dopełnienie. Jest to zatem obowiązek nałożony na skarżącego, polegający na wykazaniu argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest, zatem, przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, argumentów świadczących o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy, którego skarżący jednak nie zaprezentował. Co istotne, zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, z 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 157, z 10 stycznia 2003 r., V CZ 189/02, niepubl., z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl., z 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17, niepubl. i z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17, niepubl.). Uzasadnienia przyczyn kasacyjnych, kwalifikujących przyjęcie skargi do rozpoznania (przyczyn z art. 398⁹ § 1 k.p.c.), Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych (z art. 398³ § 1 k.p.c., stosownie do art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), niezależnie od tego, że chodzi w tym wypadku o zupełnie odmienne metody argumentowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2020 r., II CSK 432/19, niepubl., z 15 grudnia 2006 r., III CZ 93/06; niepubl. i z 18 kwietnia 2012 r., I CSK 520/11, niepubl.). Nie jest rolą Sądu Najwyższego samodzielne poszukiwanie okoliczności, świadczących o występowaniu w sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Oba powyższe elementy muszą być zatem wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, czemu jednak skarżący nie sprostał.

Odnosząc się do powołanych przez skarżącego przesłanek „przedsądu” – w świetle redakcji wniosku i jego uzasadnienia – należy przyjąć, że *de facto* powołano się na dwie przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (oczywistą zasadność skargi i występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego), pomimo wskazania w części wstępnej jako podstawy prawnej jedynie przyczyny z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wobec tego w pierwszym rzędzie należy wskazać, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest możliwa sytuacja, w której orzeczenie jest oczywiście wadliwe, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie można równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, bowiem gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne, skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, z 14 stycznia 2016 r., IV CSK 475/15, z 1 grudnia 2016 r., I CSK 199/16). Nie sposób uznać, że sporna kwestia jest oczywista (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13). Skarżący w sposób nieuprawniony połączył przesłanki kasacyjne, ignorując w ten sposób zasady obowiązujące przy formułowaniu i uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zauważyć też należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano określone wymagania, których spełnianie determinuje przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez ten Sąd z przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć

charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez Sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku. Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie. Wypełnienie tego obowiązku nie może być zastąpione przez sformułowanie samych pytań (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., II PK 183/11, z 20 grudnia 2011 r., II PK 207/11 i z 6 lutego 2024 r., I CSK 6365/22). Konieczne jest również zaproponowanie kilku możliwych (odmiennych) odpowiedzi na te pytania. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c. „Istotne zagadnienie prawne” jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować „nowością”, która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego.

Z kolei uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej

analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W świetle zarówno samego brzmienia treści przepisu art. 398⁹ § 1 k.p.c., jak również wyżej przedstawionej charakterystyki prawnej obu przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. – na które powołano się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - przesłanki te wykazują się odmiennością, co powinno również znaleźć odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym odrębny wywód jurydyczny powinien wykazywać istnienie w sprawie zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Tymczasem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera wadę konstrukcyjną polegającą na pominięciu odrębności obu wskazanych w nich przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.). Skarżący w uzasadnieniu zbiorczo i krótko (na niespełna jednej stronie) uzasadnił swój wniosek. Trudno uznać, że zaprezentował on „wywód prawny” odnoszący się do obu tych przesłanek. Ograniczył się bowiem do przywołania treści regulacji dotyczącej przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ogólnego wskazania na istnienie wątpliwości na gruncie przedmiotowej sprawy, następnie zaś sformułował krótkie (jednozdaniowe) pytanie dotyczące art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego. W dalszej części uzasadnienia przytoczył natomiast jedynie

fragment z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego i poczynił jednozdaniowe odniesienie do niniejszej sprawy. Taka konstrukcja uzasadnienia nie czyni zadość obowiązkowi odrębnego uzasadnienia wniosku w odniesieniu do wskazanych obu przyczyn kasacyjnych.

Odnosnie do pierwszej podniesionej przesłanki, przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne nie spełnia opisanych wyżej warunków – nie zostało sformułowane w sposób zgodny z konsekwentną, utrwaloną wykładnią przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Poza podaniem przepisu, wskazaniem na wątpliwość skarżącego i sformułowaniem zagadnienia prawnego, którego konstrukcja budzi zastrzeżenia Sądu Najwyższego, gdyż nie zaproponowano jednocześnie odpowiedzi na nie, nie przeprowadzono argumentacji, wykazującej istnienie wskazanego przez niego problemu prawnego oraz rozbieżnych ocen prawnych istniejących w nauce lub orzecznictwie i występowania poważnych trudności w jego rozwiązaniu. Brak zatem pogłębionego wyводу prawnego, z wykorzystaniem doktryny i orzecznictwa wskazującego na znaczenie odpowiedzi na pytanie prawne dla rozwoju prawa oraz znaczenia tej odpowiedzi dla rozpoznania konkretnej sprawy jak i innych podobnych spraw. Trzeba podkreślić, że podzielenie się wątpliwościami nie jest wystarczające, jeśli zamierza się wzruszyć prawomocne orzeczenie sądowe. Postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją sądową, lecz ma charakter nadzwyczajny. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 lipca 2019 r., II CSK 152/18 oraz z 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11). Brak z kolei podstaw do doszukiwania się przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Z zarzutów skargi i uzasadnienia wniosku wynika natomiast, że skarżącemu w istocie chodzi o ocenę okoliczności faktycznych w tej konkretnej sprawie. Nawiązanie do elementów stanu faktycznego sprawy nie oznacza istnienia zagadnienia prawnego, jego nowości ani konieczności rozważenia w interesie publicznym, który w przedstawionej sprawie nie został wykazany, przy czym treść pytania *in casu* nie pozostaje w ścisłym związku ze sprawą. Z kolei treść art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego oraz jego relacja do art. 22 tej ustawy, nie wywołuje nadmiernych trudności interpretacyjnych. Omawiany przepis

wielokrotnie był wykładany w judykaturze i nauce prawa. Zasadniczą kwestią przy jego stosowaniu, jest ścisła jego interpretacja.

Gdy chodzi o drugą z przesłanek, zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie powołał bowiem argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Nie przedstawił więc przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zasadniczo skupia się na regulacji art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, a skarżący wysuwa wątpliwość czy treść tego artykułu aktywuje się w momencie, gdy zastosowanie innych środków wobec osoby, co do której istnieją obawy, że zagrażać będzie sobie i innym osobom, w ogóle nie było włączone przez personel medyczny, konstatując, iż nie zastosowano wobec niego innych metod wpływających na poziom jego agresji, również żadnych metod uspokajających jego zachowanie, także – w oparciu o przywołane orzeczenie – zwraca uwagę na obowiązek poddania kontroli sądu całościowego stanu zdrowia pacjenta niezgadzającego się na pobyt w szpitalu, nie tylko jego zachowania, które bezpośrednio spowodowało decyzję o jego hospitalizacji. Nie wykazuje jednak – w sposób przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego – aby w następstwie naruszenia powołanego przepisu, także przepisów powołanych w zarzutach skargi kasacyjnej (art. 233 k.p.c., art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego) doszło do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia przez sąd drugiej instancji, co czyniłoby skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, przyjęcie do szpitala psychiatrycznego bez zgody pacjenta w trybie pilnym podlega następczej kontroli sądowej. Weryfikowane są kwestie określone w przepisie, a mianowicie czy osoba chorująca psychicznie stwarza bezpośrednie zagrożenie dla własnego życia albo życia lub zdrowia innych osób – na podstawie jej dotychczasowego zachowania. Z ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie, którymi Sąd Najwyższy pozostaje związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że u

uczestnika stwierdzono chorobę psychiczną – schizofrenię paranoidalną, a jego dotychczasowe zachowanie, poprzedzające przyjęcie do szpitala psychiatrycznego stwarzało bezpośrednie zagrożenie zdrowia i życia innych osób. Tak poczynione ustalenie w zestawieniu z art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego nie pozwala na podzielenie poglądu o oczywistej zasadności skargi.

Niezależnie od wyżej przedstawionej oceny należy dodatkowo stwierdzić, że skarżący w skardze kasacyjnej dąży także do zakwestionowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji, a w konsekwencji do zakwestionowania także podstawy faktycznej orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów. Powołany przez skarżącego w postawie skargi kasacyjnej zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., odnosi się bezpośrednio do dokonywania przez sąd oceny dowodów i nie może uzasadniać tezy o oczywistej zasadności skargi, gdyż w postępowaniu kasacyjnym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z uwagi na tę normę niedopuszczalne jest badanie w postępowaniu kasacyjnym zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jak również podważanie przyjętej podstawy faktycznej stanowiącej podstawę zaskarżonego orzeczenia, którą zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. związany jest Sąd Najwyższy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl., z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, niepubl., z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, niepubl., z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, niepubl., z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl. i z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl.). Tymczasem za pomocą zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący dąży do podważenia podstawowego ustalenia dokonanego w sprawie, że dotychczasowe zachowanie uczestnika było tego rodzaju, że zagrażało bezpośrednio bezpieczeństwu własnemu życiu uczestnika albo życiu i zdrowiu innych osób. Podkreślić w związku z tym należy, że podstawą oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego podniesionego w skardze kasacyjnej jest zawsze stan faktyczny ustalony w sprawie przez sąd drugiej instancji na podstawie dowodów przeprowadzonych w sprawie, które sąd ten uznał za wiarygodne, a nie

stan faktyczny, który zdaniem skarżącego powinien zostać ustalony na podstawie innej, niż przyjętej przez sąd *meriti*, oceny tych dowodów.

Wskazać należy, że w sprawie nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O przyznaniu adw. M. W. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących opłatę w kwocie 240 zł podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług – na stosowny wniosek zawarty w skardze kasacyjnej – Sąd Najwyższy postanowił na podstawie § 14 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r., poz. 763).

[SOP]

[a!]